

బృంద కాశీభట్ల కృష్ణగోపాల్

మ బృష్ప పట్టినాకాశం... ఈదురుగాలిలో తేలివస్తూన్న వాన పరిమళం... గుండెల్నిండా చెమ్మ నిండిన గాలిని పీల్చుకున్నాను... పరిచిత గత ఖేదం... ఎప్పటికో ఘనీభవించింది... కరిగి గుండెల నిండా నిండిన చెమ్మగాలితో చేరి... కళ్లలోకి చేరుకుంది... కరెంటు పోయింది...

వెలుగుతున్న కొవ్వొత్తి శిఖరెపరెపలాడుతోంది... గది చీకటి నలుపుదనాన్ని పలుచబరచడానికి లేత బంగారు కాంతి బలహీనంగా ప్రయత్నిస్తోంది.

గోడకు వేళ్లాడ్డెన్న ఫయ్యాం... ఘనీభవించిన చిర్నవృత్తో... ఎందుకెళ్ళిపోయావ్ ఫయ్యాం... నన్నొంటర్ని చేసి...

ఎట్లా లాగనీ జీవితాన్ని...?

బేబిల్నీద చేతులు మడిచి వాటి మీద తల పెట్టుకుని కళ్ళార్చకుండా... ఆ బంగారు కాంతిలో మసగ్గా కనిపిస్తోన్న ఫయ్యాం ఫోటోను చూస్తున్నా... ఇంత వంటరితనంలో...

జ్ఞాపకమై వేళ్లాడ్డెన్న ఫయ్యాం ముఖం గోడ మీద... ఎంత ఊరట...!

“మా!” బృంద గావుకేకతో ఉలిక్కిపడ్డాను.

తబ్బా పరుగెత్తుకొచ్చి నా చేయి పట్టుకుని నించుంది...

దాన్ని తరుముతూ బృంద వగరుస్తూ... వచ్చి నుంచుంది.

తబ్బావేపు చూపుడువేలుతో చూపుతూ బృంద...

ఇద్దర్నీ రెండు చేతుల్లోటీ విడదీస్తూ అడిగా...

“ఏవీటీ... ఏం చేశావ్ మళ్ళీ?”

“దాని పెట్టి నిండా మట్టిమట్టిగా ఉందమ్మా... ఆ బురద బొమ్మోటి పగిలిపోయింది. నే తీస్తుంటే నేమో... మట్టికదా... అందుకని... ‘తీకు తీకు’మని

తోస్తోంది. చెప్ప మా పెట్టినండా మట్టయింది... ఇంకా ఉన్నాయి ఆ బురద బొమ్మలు...”

“దాని పెట్టి దానిష్టం... దాని జోలి నీకెందుకు చెప్ప... వడ్లన్నానా... బృందా దామ్మా... మట్టికదా అందు కని తీస్తోంది చెల్లీ... నీ పెట్టెలో బొమ్మలై తీయదులే.”

ఇద్దర్నీ దగ్గరికి తీసున్నా...

ఆ చీకట్లో... వస్తూన్న ఈదురుగాల్లోంచీ...

ఫయ్యాం నవ్వు తరంగాల్లా కలిసొచ్చినట్టు...

ఫయ్యాం ఫోటో వంక చూశా... దానికున్న గాజు పలకలో బృంద ముఖం కొవ్వొత్తి వెలుగులో... ఫయ్యాం మసక ముఖమీద గాజుపలకపై బృంద ప్రతిబింబం... రెండూ మసక మసగ్గా అలుక్కుపోయి... మళ్ళీ దేనికది విడివిడిగా...

దగ్గరికి లాక్కుని ఇటు తబ్బా అనే తబస్సుంనీ అటు బృందనీ నిండుగా కావలించుకున్నా...

బృంద నన్ను విడిపించుకుని తెరిచుంచుకున్న తన పెట్టి దగ్గరికెళ్ళి కూచుంది.

“ఈ బురద బొమ్మలు పగిలిపోతాయమ్మా... చెప్ప... అదింటుంలే... దానెద్దుకి కాళ్ళా కొమ్మలూ తోకా అన్నీ విరిగిపోయాయి... మిగిల్చ బొమ్మలు కూడా విరిగిపోయాయి... అసలు దానికి బొమ్మలైయ్యం రానే రాదు... చూడు చూడు... విరిగిపోయినెద్దుతో ఎట్లా ఆడుకుంటోందో,” తబ్బా రహస్యంగా అంది.

నెమ్మదిగా లేచి బృందవేపు కదిలా.

మడిచిన న్యూస్పేపరు మీద ముక్కలు ముక్కలుగా విరిగిన మట్టెద్దుని ఒక్కో భాగంగా తీసి మళ్ళీ ఓ ఆకారంలోకి తీసుకురావటానికి యత్నిస్తోంది బృంద...

ఓ నిమిషం తర్వాత...

విరిగిన ఆ మట్టెద్దుని ఓ ఆకారంలోకి సర్దింది బృంద...

“ఛీ...రాలే,” గట్టిగా అనేసింది తబ్బు.

ఒక్కసారి తలెత్తి తన వెనక నించున్న మావంక కళ్లు విప్పార్చి కింది లావాటి పెదవిని నోట్లో కరుచుకుని చూసింది బృంద...

కొవ్వొత్తి బంగారు కాంతి బృంద ముఖాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చూపుతోంది... విశాలంగా వికసించిన బృంద కళ్లనిండా నీళ్లు నిండుకున్నాయి... మట్టెద్దు విరిగిన బాధ ఓవేపు... విరిగిన మట్టెద్దు విడి భాగాలు కుదరక వంకర టింకరగా మిగిలిన ఆ బొమ్మ బాధ ఇంకోవేపు... అన్నీ కలగలిశాయి బృంద కన్నీళ్లలో... మళ్ళీ తల దించుకుని... ఆ విరిగిన మట్టెద్దు విడిభాగాల్ని ఒక్కోటి పేట్టెలోకి చేర్చసాగింది.

మౌనంగా అక్కడ్నుంచి కదిలి వెనక్కొచ్చా తబ్బుని పట్టుకుని...

పన్నెండేళ్లొచ్చినా ఇంకా అయిదేళ్ల పాపే బృంద... ఏదీ త్వరగా గ్రహించలేదు...

మూడో ఏట వైరల్ ఎన్సెఫలైటిస్ సోకి... శారీరకంగా కోలుకున్నా, మానసికంగా ఎదుగుదల పూర్తిగా మందగించింది బృందకు...

నేనక్కడే ఉంటే నన్ను తబ్బునీ చూసి ఉక్రోశంతో ఇంకా ఏడుస్తుంది. అందుకని అక్కడ్నుంచి వచ్చేశా...

“పారేయమనూ మా... విరిగిపోయింది కదా ఎద్దు... అంతా మట్టి మట్టి,” మళ్ళీ రహస్యంగా అంది తబ్బు...

“ఘ!” అన్నట్టు నోటి మీద వేలు పెట్టుకుని దాన్ని వారించా...

అది కూడా పెద్ద అర్థమయినట్టు నోటి మీద వేలేట్టుకుని తలాడించి, “విరిగిపోయింది కదా,” అంది మళ్ళీ రహస్యంగా గాలితో మాట్లాడ్తో...

నవ్వొచ్చింది... నవ్వును వెన్నంటే ఏడుపొచ్చింది... నవ్వుతూన్న ఫయ్యాం పోటోని చూడగానే కోపమొచ్చింది...

నా కళ్లలో మార్పు గ్రహించి తబ్బు చిన్నగా నా చేయి వదిలి దూరంగా గోడకానుకుని పుస్తకాల సంచి ముందు గొంతు కూచుని రెండు చేతుల్లో మొహం

ఉంచుకుని కళ్లు సగం మూసి నన్నే చూస్తోంది... బృంద కేసి చూశా...

తన ప్రపంచమైన ఆ పెట్టెని మూసేసి... దాని మీద చేయివేసి కిటికీలోంచి చీకటి ప్రపంచాన్ని శూన్యం నిండిన కళ్లతో చూస్తోంది... తనకిప్పుడు నేనూ తబ్బులేము...

తనకై తనే ఏదో అర్థంకాని భావం... ఆ కళ్లలో... మనస్సు కకావికలు... ఆలోచనలు శత సహస్రాలుగా చిట్టిపోయి...

ఏమీ తెలియనితనంలోకి ఏమీ కానితనంలోకి ప్రయాణించడం ఎంత కష్టం! ఎంత అద్భుతం!

ఆ ముఖంలో కళాపతి వాయిస్తూ వాయిస్తూ చటుక్కున అపేసి మోగిస్తున్న వేణువును గాల్లోకి విసిరేసి పట్టుకునే ఫయ్యాం, ‘ఈ రాతిబల్ల మనకోసం ఈ ప్రకృతి ఎన్ని కోట్ల సంవత్సరాలు కష్టపడి చేసిందో కదా...’ అన్న అతని నగ్న శరీరపు ఉద్విగ్నపు వెచ్చదనం స్ఫురించింది. అలసిన ఆ తరువాత ఫయ్యాం కళ్ల కాంతిలో తడిసిపోయిన ఆ పురాతన శిలా రహస్యం... ఇప్పుడు బృంద కళ్ల భావరాహిత్యంలో జీర్ణమైపోయినట్టు...

రాలిపోయిన ఎండుటాకుల కుప్పపై వెల్లకిలా పడుకుని తెల్లటి లాల్చీకుర్చీలో ఫయ్యాం... కాళ్లు పైకెత్తి మూడేళ్ల బృందని కాళ్లపై ఉంచుకుని పైకెత్తితే... కేరింతలు పెట్టిన బృంద గొంతుకలో విచ్చుకున్న ఆకు పచ్చని చెట్ల రహస్య గానం... మళ్ళీ వింటున్నట్టు...

ఈదురుగాలికి కొవ్వొత్తి రప్పన ఆరిపోయింది. “మా!” బృందా, తబ్బు ఇద్దరూ ఒకేసారి చిన్నగా కేక పెట్టారు...

కొవ్వొత్తిని మళ్ళీ వెలిగించా... బేబిల్ మీద పెట్టుచిన చిన్న ప్లాస్టిక్ ప్లేట్లో కరిగి కరిగి రెండంగుళాలు మాత్రం మిగిలిన కొవ్వొత్తి... చుట్టూరా కరిగి, కారి కారి ఘనీభవించిన మైనం... మీనియేచర్ పాలరాతికొండలా వుంది... అందులో రకరకాల ఆకృతులు...

రెండు దీపపు పురుగులు రెపరెపలాడ్తోన్న కొవ్వొత్తి మంట చుట్టూ... ఓ పురుగు చటుక్కున కాలి, రాలి కరిగిన మైనంలో పడి కాసేపు అటూ ఇటూ కదిలి నిశ్చలమైంది.

గోడ మీది ఫయ్యాం పోటోవేపు అప్రయత్నంగా చూశా...

“మా! ఆం,” బృంద వెనక నించి రెండు చేతుల్లో కావలించుకుని అడిగింది... గోడ కానుకుని పుస్తకాల సంచి ముందు గొంతుకూచున్న తబ్బు కూడా ఆకలన్నట్టు తలూపింది.

బృంద చేతులు విడిపించుకుని లేచా...
 కరెంటాస్ట్రో భావుణ్ణు అనుకున్నా... ఉదయం వంటకి అన్నీ సిద్ధం చేసుకోవాలి. రేపు బృంద స్కూలు కెళ్లాటి. రమ్మని స్కూలు కరెన్సాండెంట్ నించీ పిలు పాచ్చింది... వాళ్లు కూడా దాన్నింటికి తీసుకెళ్లమంటారని తెలుసు... ఏం చేయను? దానికి రావడమైతే పన్నెండేళ్ళాచ్చాయి... తెలివి? ఇప్పటికీ చిన్నచిన్న పదాలూ, వాక్యాలూ మాత్రం రాయడమొచ్చింది... ఆఫీసుకి దగ్గర్లో ఏ స్కూలూ లేదు... ఊరికి అటువేపు బృందలాంటి పిల్లలకోసం ఓ స్కూలుంది. కానీ దానైలా అక్కడ పంపించి చదివించడం. వ్హే! బృందవేపు దిగులుగా చూశా...

లంగా కుచ్చిళ్లలోని ఓ మడతని కుడిచేతి చూపుడువేలూ బొటనవేలూ మధ్య ఉంచి... సాపు చేస్తోంది... వేగంగా. కళ్లు ఎదురుగా గోడవైపు శూన్యంగా చూస్తున్నాయి.

చేతిలో లంగా మడత... వేగంగా చేయి ఆ మడతని సాపు చేస్తో...

డాక్టర్‌దో పేరు చెప్పాడు అలా పదేపదే చేయడం గురించి... దిగులెక్కువైంది.

బ్రతకటానికీ, ఈ పసికూనల్నిద్రో బ్రతికించడానికి కనీసం ఉద్యోగమైనా ఉంది... తాతయ్య మిగిల్చి వెళ్లిన ఈ చిన్న కొంప గూడు ఉంది...

స్కూలు కరెన్సాండెంట్‌ని రిక్వెస్ట్ చేయాలి... ఆవిడేదో మెహర్‌సానీ చేస్తున్నట్టు... అసహ్యంగా దేబిరించాలి... ఆ కరెన్సాండెంట్ మొహం గుర్తొచ్చి ఒక్కసారిగా బృంద మీద కోపమొచ్చింది...

నామీద నాక్కూడా... ఫయ్యామ్మీద ఇంకా...

“మా! ఆమ్,” బృంద గొంతు ప్రపంచంలోని అమాయకత్వాన్ని సొంతం పీల్చేసుకుని...

దానివేపు చూసా... పదిహేను పదహారేళ్ల పిల్లలా శరీరం ఎదిగింది... కానీ?!... ఆ స్పృహ దానికన్నలేదా? ఎన్ని వికారపు చూపులు దీని శరీరాన్ని నాకాయో?

ఒళ్లంతా గొంగళి పురుగులు పాకినట్లయింది... తల విదుల్చుకున్నా... నా తల విదిలింపు కన్నట్టు కరెంటాచ్చింది... పిల్లల్లో సహా ఆ వెలుక్కి కళ్లు చిట్టించా... తబ్బు... “అయ్,” అంది...

బృంద నోరంతా తెరచి పళ్లన్నీ బైటపెట్టి నిశ్శబ్దంగా నవ్వింది...

ఓ క్షణంపాటు లంగా మడతని సాపు చేస్తున్న చెయ్యి ఆగింది... తబ్బా ఓ గెంతు గెంతి బేబిల్మీది

కొవ్వొత్తిని ‘ఉఫ్’మని ఊడి ఆర్పేసింది. చిన్న మిణుగురులూ కొవ్వొత్తి చివర నిప్పు... పైకి పాగ విచిత్రమైన అకృతుల్లో... కొవ్వొత్తి ఆరిన వాసన...

ఆ పాగని చూపుడువేలితో చెరిపేస్తున్నట్టు అటూ ఇటూ... తబ్బు... తబ్బూ... తబస్సుం.. చిర్నవ్వు...

అప్రయత్నంగా నా పెదవులు విచ్చుకున్నాయి. చాలు చాలు... వీళ్ళిద్దరూ ఉంటే ఈ ప్రపంచం యావత్తునీ జయించగల్గినిపిస్తుంది. పిల్లలిద్దరికీ అన్నాలు కలిపెట్టి నేవో రెండు ముద్దలు తిని రేపటిని ఎదుర్కోవడానికి సిద్ధపడుతూ లైటార్చి నడుం వాల్చా...

*

బస్సులో ప్రయాణిస్తున్నా...

వెచ్చగా ఉన్న దుప్పటి రంగురంగుల చిత్ర విచిత్రమైన డిజైన్లతో ఉంది. వంటి నిండా కప్పుకున్నా... బస్సు కదుల్తోంది... పరిచయం ఉన్నట్టుగా అనిపిస్తున్నవీ... అన్నలు పరిచయం లేనివి అయిన స్థలాలు చకచకా దాటి వెళిపోతున్నాయి...

ఉన్నట్టుండి బస్సాగింది. డోరు దగ్గర నుంచున్నా. అందరూ నన్ను తోసుకుంటూ దిగి వెళుతున్నారు... ఫయ్యాం నాన్న నన్ను అసహ్యంగా చూస్తూ తోసుకు వెళ్లాడు...

అమ్మ ముఖం లీలగా... అమ్మనా... అమ్మా! పిలిచా... ఆవిడ ఆగకుండా దిగెళ్లిపోయింది...

నన్నెవరో తోశారు... కిందున్నా... బస్సెళ్లిపోయింది... దుమ్ము రేగింది... ఆ ధూళి అంతరించేసరికి నా చుట్టూ ఎవ్వరాలేరు. బస్సుతోపాటు దిగిన వాళ్లందరూ లేరు. ఒక్కరు కూడా. నా ముందు నిర్మానుష్యంగా ఓ ఇరుకు దారి...

ఇప్పుడు నా చేతుల్లో రెండు పెట్టెలు...

విపరీతంగా గాలి రేగింది... కప్పుకున్న రంగు రంగుల ఉన్ని దుప్పటి ఎగిరింది గాల్లోకి... అందుకోడానికి ఎగిరా... అందలేదు. ఓ పెట్టె కింద దించి ఇంకో పెట్టెని చేతిలో ఉంచుకునే మళ్ళీ దుప్పటి అందుకోడానికి ఎగిరా...

దుప్పట్నీ గాలి చాలా ఎత్తుకు లేపేసింది... దూరంగా... చాలా... చాలా దూరంగా... కనుమరుగై పోయింది.

రెండు పెట్టెల్లో ఆయాసపడ్డా నిర్మానుష్యంగా ఉన్న ఆ ఇరుకుదారిలో నడుస్తున్నా... ఉన్నట్టుండి ఆ వీధిలోకొచ్చా... అన్నీ తలుపులు మూసేసిన ఇళ్లే... వీధి వీధి నిర్మానుష్యం...

ఎవర్నో ఎవరో తెలిసి ఎవర్నో పిలుస్తున్నా... నోరు పెగలదు... గట్టిగా అరిచినట్టుగా మళ్ళీ మళ్ళీ ఎవర్నో పిలుస్తున్నా... స్వరం రాదు... ప్రతి ఇంటి తలుపు తడుతున్నా...

ఉన్నట్టుండి వీధి మాయం... దారి ఇంకా ఇరుగ్గా అయ్యింది. చేతుల్లో పెట్టెలు బరువెక్కుతున్నాయి... ఉన్నట్టుండి దారి ఆగిపోయింది...

కుడిచేతిలో పెట్టెని నెమ్మదిగా దించా... ఎడమ చేతిలో పెట్టె చేతిలోంచి జారిపడి భళ్ళన తెరుచుకుంది. దాన్నిండా మట్టిబొమ్మలు... ఓ బొమ్మ మొహం పెద్దగా అయ్యి... 'మా... మా... మా,' అంటోంది.

ఉలిక్కిపడి లేచా...

బృంద...

ఒంటెలు పోసుకొందుకే "మా! మా! మా!" అంటూ కుదుపుతోంది.

*

నూర్ రాక నన్ను నిద్ర లేపింది.

ప్రతి ఉదయంలా చిరాకుతో లేవడమే అయ్యింది... విసుగ్గా టైం చూసుకున్నా... పావు తక్కువ ఆరు... ఆవులిస్తూ... జారిన వెంట్రుకల్ని ముడి వేసుకుని తలుపు తీసా...

నూర్ అనే నూర్ బానో... ఎదురుగా, పాల ప్యాకెట్లతో, బైట వాతావరణంలో పెద్ద మార్పేమీ లేదు. ఈదురుగాలులు వీస్తూనే ఉన్నాయి... వర్షం బాగా కురిసేట్టుగా ఉంది.

నూర్ నన్ను తప్పించుకుని లోపలికెళ్ళింది. బైటికో మాటు తొంగిచూసి మరోమాటు అవలించి యుద్ధానికి సిద్ధమైపోయా.

ఇప్పుడు లేవేతేగాని పిల్లలిద్దరూ తయారవ్వరు... నాకే లేవడానికి బద్ధకం. ఇక పిల్లలా! ఇద్దరూ రగ్గల్ని ముఖాల్నిండా లాక్కుని ఉండల్లా పడుకున్నారు... ఇద్దర్నీ కుదిపి కుదిపి లేపా...

బృందని ముందు శుభ్రం చేయాలి... దాన్ని చెయ్యివట్టి లేపాను... ముక్కుతూ మూలుగుతూ ఇద్దరూ లేచి కూచున్నారు. తబ్బూ రగ్గని తలమీంచి నిండుగా కప్పకొని...

"ఊహహహహ... మా చలే," అంది.

ఓసారి జాలేసింది... కానీ తప్పదే...!

"లెండి లెండి," అని లేవగొట్టా...

"ఉండుండు నే ముందు నే ముందు... నా క్లాస్ టెస్టుండ్ రోజు..." అని లేచి నుంచున్న బృందని తోసుకుంటూ తబ్బూ బాత్రూంవేపు పరుగుతీసింది.

బృంద తన వ్యక్తిగతమైన పన్ను తన్నేసుకోగల్గు. అదో సౌలభ్యం నాకు. అయితే అన్నీ చాలా చాలా నెమ్మదిగా చేస్తుంది. టైంకి తెమలదు. అందుకని చేయించాలి. బృంద చిన్నగా అవలించి... నావేపు ఓ చిర్నవ్వులాంటిది వినలేని కిటికీ దగ్గరకెళ్ళి బైటికి చూస్తూ నించుంది... మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి, "మా వానొస్తుందీ," అంది.

నూర్ ఇల్లు కసాబిసా చిమ్మేస్తోంది. స్టా వెలిగించి పాలప్యాకెట్లు రెండు కత్తిరించి స్టా మీదుంచి కిచెన్ సింక్ దగ్గర బ్రష్ చేసుకుంటూ నన్ను నేను మసగ్గా ఉన్న (అయిపోయిన) సింక్ మీది అద్దంలో చూసుకున్నా...

ఒకట్రెండు తెల్ల వెంట్రుకలు... కళ్ళకింద నల్లటి మరకలు... నుదుటిమీద ప్లిక్కుర్ అతికించి అతికించి ఏర్పడ్డ గుండ్రటి గుర్తు. నాకు ముప్పై అయిదేళ్ళ వయస్సు వచ్చేసింది అని ప్రత్యేకంగా చెప్పి గుర్తులేవీ లేవు... నా ఇద్దరు పిల్లలు తప్ప...

బ్రష్ చేసుకుంటూనే పొంగుతున్న పాలగిన్నె కింద బర్నర్ ఆఫ్ చేసి పాలమీద చిల్లెల మూత పారేసా...

బ్రష్ చేసుకుని నాకూ నూర్కీ టీ కలిపా. కిచెన్ కబోర్డ్ కానుకుని కింద కూచుని పెద్దగా చప్పుడు చేస్తూ నూర్ టీ తాగుతోంది. నేనూ పెద్ద కప్పు నిండా టీ పోసుకుని దాదాపు పసుపు రంగులోకి మారిన ఫ్రెష్ పక్కన స్టూల్ మీద కూచున్నా.

"పైసలిత్తవా?" పెద్దగా అడిగింది నూర్.

"జీతమిరోజు తీసుకుంటా సాయంత్రం తీసుకో," అన్నా.

వంటగది మాసిపోయి మసిచూరిన బల్బు కాంతి లో మసగ్గా ఉంది. ఉల్లిపాయల బుట్టలో నాలుగే ఉల్లిపాయలున్నై... దాని పక్కానే వెల్లాడ్తోన్న మసిగుడ్డలు ఆ బల్బు కాంతిలో ముసుగేసుకున్న ముసలమ్మ ముఖంలాగా కనిపిస్తోన్నాయి.

ఫ్రీజ్ పెయింట్ పెచ్చులాడుతోంది... ఆ పెచ్చు లూడిన జాడలూ... తబ్బూ బృంద లతికించిన ప్లిక్కుర్లా కకావికలంగా కలిసిపోయిన్నాయి.

నూర్కు జీతమివ్వాలి... అందుకు ముందు నేను జీతం తీసుకోవాలి. శాలరీ కవరందిస్తూ ముసలి అకౌం టెంట్ వేళ్ళు తాకుతాడు. మానేజర్ పచ్చిగానే అడుగు తాడు... 'యూ లుక్ లవ్లీ టుడే... ఈ చీర సల్వార్ కమీజ్ కంటే చాలా బాగుంది...' అంటూ నడుం మీద చూపుతో నాకుతాడు.

ఒక్కసారి ఒళ్లంతా జలదరించింది... నూర్ వేపు చూసా... మాసిపోయిన అందం నూర్బానో. క్యాలస్ట్ బ్యూటీ నూర్. కట్టుకున్న వైలెట్స్ పువ్వుల చీర మోకాళ్ల మీదికి జరిగుంది... పచ్చటి కాళ్లు పిక్కలూ సన్నటి వెంట్రుకల్లో... నల్లగా పగిలిన చీలికల్లో పాదాలు... మట్టి పేరుకు పోయిన కాలిగోళ్లు... రెండు బొటనవేళ్లకి పెచ్చు లూడిన నెయిల్ పెయింట్... మధ్య వేళ్లకి మెట్టెలు.

నూర్... మాసిపోయిన అందం... అప్రయత్నంగా మసిచూరిన బల్బ్ కేసి చూసా... మళ్ళీ నూర్ కేసి... ఆ బల్బ్... నూర్ ఇద్దరూ పొగచూరి ఉన్నారనిపించేట్టు...

త్వరగా టిఫిన్ తయారుచేసి వంట వండే యాలి... ఈరోజు పిల్లల్లోపాటు స్కూల్స్ లాల్లి... కరస్పాం డెంట్ ఏం చెబుతుందో తెలుసు. బృందని స్కూలుంచి తీసుకెళ్లుమన్నెస్తుంది.

నాకు బృందని తీసుకెళ్లి ఆ మెంటల్లీ రిటార్డెడ్ పిల్లల మధ్యన వేయడం సుతారామూ ఇష్టంలేదు. బృంద అన్నీ నేర్చుకుంటుందంతే... ఆ జబ్బే దానికి రాకుండా ఉండుంటే అదీపాటికి ఏ సెవెన్త్ లోనో ఉండుండేది.

‘ప్లై’ బృంద బావుంటే... ఫయ్యాం మాయమవ కుండా ఉండే... అన్నీ అన్నీ నేననుకున్నట్టుగానే ఉంటే ఈ నా ప్రపంచమిట్లా ఎందుకుంటుంది... నిర్వేదంతో కూడుకున్న ఓ చిర్నవుస్...

ఖాళీ టీ కప్ నూర్ కందించి బాత్రూంవేపు కదిలా... ఇద్దరూ ఏం చేస్తున్నారోనని... తబ్బా బృందతో బ్రష్ మీద పేస్ట్ వేయిస్తోంది... ‘ఇట్టా... ఇట్టా... నెమ్మది గా నొక్క... అంతా బైటికొచ్చేస్తుంది... కర్క్స్ గా బ్రష్ మీదికి పెట్టు మూతి... అట్లా పిసక్కు... ఛీ, నీకన్నలేమీ రాదు ఫో. చూడు చూడు పేస్ట్ బ్రష్పిదంతా పూసు కుంది... హా...’

బృందని విసుక్కుని రెండు చేతులూ నడుం మీద పెట్టుకుని... తల వంచి ఓ పక్కకి కోపంగా చూట్టం మొదలుపెట్టింది... బృంద నోరంతా తెరిచి నవ్వింది.

నా అలికిడికి తబ్బా బృందలిద్దరూ నావేపు చూసారు...

“నిద్రెందా?” అని తబ్బానడిగి... “నువ్ కానీ వెళ్లు నువ్ మొహం కడుక్కోవాలంటే ఓ యుగం,” అని బృందని బాత్రూంవేపు చిన్నగా నెట్టా...

“చూడు మా! అది పేస్టంతా పిసికేస్తుంది,” అని కంప్లెయిన్ చేసింది తబ్బా.

నవ్వి... “సరే సరే పద నీ ముఖం తుడుచుకో ముందు,” అని మళ్ళీ కిచెన్ వేపు తొంగి చూసా...

నూర్ వెనుక భాగం కనబడుతోంది... గిన్నెలు బరాబరా తోముతోన్న శబ్దం వినిపిస్తోంది...

పక్కంట్రొంచి సుప్రభాతం వినబడ్తోంది... ప్రపంచం చిన్నగా నిద్రలేస్తోంది అనుకున్నా...

✱

చిన్నమ్మాయి చాలా బ్రలియంటండి... కానీ బృందే... ఎలా చెప్పండి... ఏ క్లాసులోనూ ఉంచలేము... అందునా విపరీతంగా అల్లరి చేస్తుంది... అలాంటి పిల్లల కోసం ఆ వికాస్ రిహాబిలిటేషన్ ఏదో ఉందిగా అందులో చేర్పండి...”

“కాదు మేడం... నేనొక్కదాన్ని... ఇంకెవ్వరూ లేరు... ఇక్కడైతే పిల్లలిద్దరూ కలిసి వస్తారు, వెళ్తారు... మధ్యాహ్నం కూడా బృందకు తబస్సుమే అన్నమదీ పెడుతుంది. నా ప్లయిట్ అర్థం చేసుకోండి ప్లీజ్!” దీనంగా అడిగా... నిజానికి లోపల అసహనంగా ఉంది... నా అసహాయతకి నామీద నాకే కోపమొస్తోంది. బృందని బైట కూచోబెట్టి వచ్చా లోపలికి.

“మీరూ నా పరిస్థితి అర్థం చేసుకోవాలి... ఇది మామూలు స్కూల్. అలాంటి రిటార్డెడ్ పిల్లల్ని ఎకా మడెట్ చేసుకోవడం చాలా కష్టం... అక్కడికి ప్రయత్నించా మీకు తెలుసు... సారీ యూ కెన్ డేక్ బృందా... ఎస్...” ఇంకా ఏదో చెప్పబోతోందావిడ...

బైటి నించీ గట్టిగా బృంద ఏడుపు... నేనూ కరస్పాండెంట్ ఇద్దరం కలిసి బైటికొచ్చాం...

అక్కడ వరండాలో క్రోటన్ పువ్వులు రేకులు రేకులుగా తెంపబడి వెదజల్లబడి ఉన్నాయి... ఓ టీచరు చీరకంటిన బురదని కడుక్కుంటోంది.

స్తంభానికానుకుని కూచుని బృంద ఏడుస్తోంది. ఆ టీచరు మా ముందు నుంచి రుసరుసలాడుతూ వెళ్తూ... “మొరాన్ మొరాన్ పిచ్చిముండ పిచ్చిముండ,” అనుకుంటూ వెళ్లిపోయింది.

అర్థమైందా? అన్నట్టు కరస్పాండెంట్ నావేపు చూస్తూ బృంద వేపు చేతులు చూపింది.

తెలిసిపోతోంది... బృంద ఆ పువ్వుల్ని తెంపేసింది... ఆ టీచర్ దాన్ని చావగొట్టింది...

నన్ను కొట్టినా బావుణ్ణి అనిపించింది... అసహయంగా బృంద దగ్గరికొచ్చి చెయ్యి పట్టి ఉడుస్తూ, “లే,” అనరిచా.

ఓవేపు ఆఫీసుకు డైం అవుతోంది... ఇంకోవేపు భలేకూతుర్ని కన్నావ్ అన్నట్టు కరస్పాండెంట్ చూపులు...

పేడే ఈరోజు... వెళ్లి జీతం తీసుకోవాలి. ఏంచేస్తున్నానో జ్ఞానం కోల్పోయా... బృందని వంగదీసి దబదబా వీపు మీద చరిచి...

“లే యూస్ లెస్ గాల్ లే,” అనరిచా...

ఒక్కసారిగా బృంద కళ్లలోకి భయం ప్రవేశించింది. యావత్తు ప్రపంచం కసిరినా విసుక్కున్నా... అది భరిస్తుందేమోగానీ... ఆఖరికి నేను... అమ్మ... కూడా...

విస్మయం నిండిన కళ్లను విశాలం చేసి నావేపు చూసింది... ఓ విధమైన అపనమ్మకం... అనుమానం... భీతి కలగలిసి రాని ఏడుపును ఆపేసాయి...

నే చేసిన తప్పు నాకు తెలిసిపోతోంది... ఏం చేశాను నేను...?!

‘నువ్వు కూడానా అమ్మా?’ అన్నట్టు బేలగా, జాలిగా నీళ్లు నిండిన కళ్లతో బృంద చూసే ఆ చూపును తట్టుకోలేకపోతున్నా...

‘ఓ,’ అని ఎలుగెత్తి అరవాలనిపించింది... అయినా దాన్నలాగే లాక్కంటూ స్కూలు బైటి కొచ్చేశా... స్కూలు గేటు బైట ఏం చేయాలా అనా లోచిస్తూ నుంచున్నా...

“మా! మా! నేనేం చెయ్యాలి మా... పూలు సుజాతైం పిందీ... మిసి నన్ను తిట్టిందీ... నేను కాదంటే కూడా కొట్టాచ్చి పైపు తగిలి కింద పడిందీ... నిజం మా... నేను కాదు మా.”

నా చెయ్యిని నిండుగా రెండు చేతుల్లో చుట్టి అంది బృంద... నా కళ్లు మసకబారాయి...

ఎవరో చేసిందానికి బృందకి శిక్ష శారీరకంగా, మానసికంగా... మొరాన్ పిచ్చిముంద టీచర్ ముఖంలో అసహ్యం...

అప్రయత్నంగా బృంద చుట్టూ చెయ్యేసి దగ్గరికి లాక్కున్నా... ఎందుకీ ప్రపంచంలో ఇంత దుర్మార్గం? కొద్దిగానైనా ప్రేమా దయా ఆర్థత బృందలాంటివాళ్ల పట్ల చూపదేం ఈ ప్రపంచం.

ఈ ప్రపంచాన్నెందుకనాలి? నేను చేసిందేమిటి? వెనకాముందూ చూడకుండా... బృంద శరీరమ్మీదా, మనసు మీదా దెబ్బలేశానే... తెలుసు... బృందలో విధ్వంసక మనస్తత్వంలేదు... లేదనీ తెలిసీ... ఆ పువ్వులు బృందే తెంపి ఉంటుందనీ ఎలా అనుకున్నాను? కాదు కాదు. నా లోపలి నిస్సహాయత నా చేతలా చేయించింది... ఏదేమైనా ఆఖరికి బలైంది అమాయకపు పిచుకపిల్లే కదా! ఛీఁ నామీద నాకు అసహ్యం కలిగింది... అప్రయత్నంగా బృంద చుట్టూ ఉన్న చేయి ఇంకాస్త బిగుసుకుంది.

బృంద నావేపు నోరంతా తెరిచి నవ్వుతూ చూసింది... నా లోపలి ఖేదానిక్కంచెం ఊరట...

పబ్లిక్ బూత్ నించి ఆఫీసుకి ఫోన్నేసి రజనితో మాట్లాడా... ఈరోజుకి సెలవేనని ఇంకాస్సేపాగి వచ్చి జీతం తీసుకుని సెలవు చిట్టీ ఇస్తానని చెప్పి ఆటో పిలిచి ఇంటికొచ్చేసా...

ఇంటివరకూ ఆటో వెళ్లడానికి లేకుండా కంకరా ఇసుకా ఇటుకలూ రాళ్ళూ గుట్టలుగా వేసున్నాయి. ఉదయం ఇంట్లోంచి వచ్చేటప్పుడు లేవవి. ఇంటె దురుగా ఉన్న పాతిల్లు ఎవరో కొన్నారని విన్నాను పక్కంటి వాళ్ల ద్వారా. ఆ పాతిల్లు బాగు చేస్తున్నట్టు న్నారు కొన్నవాళ్ళు... వీధి చివ్వరే ఆటో ఆపేసి నేనూ బృందా నడిచోచ్చాం.

గుట్టగా పడున్న ఇసుకన్నాసి బృంద ముఖం విచ్చుకొంది.

‘ఆయ్,’ అంటూ నా చేయి విదిలించుకొని పరిగెత్తి ఆ గుట్టమీదికి గెంతింది. ఓ నిముషం పాటు కేరింతలు కొడుతూ గెంతుతూనే ఉంది... ఆ ఇసుక చెల్లాచెదరోతోంది... గట్టిగా కేకేశా... వచ్చెయ్యమని.

రాత్రి కురిసిన వానకి ఇంటి ముందు నీళ్లు మడుగులు కట్టున్నాయి... కరిగిన ఎర్రమట్టి నీళ్ళు... ఇసుకగట్టు మీద గెంతుతున్న బృంద నా అరుపుకి ఇటు గెంతి ఆ ఎర్రనిళ్ల మీదకు దూకింది...

ఓ క్షణకాలం ఓ పెద్ద ఎర్రటి నీటిపూవు పుట్టి... వికసించి... అంతమైంది... మళ్ళీ పైకెగిరి ఆ నీట్లో మరోమాటు గెంతింది బృంద. నీటి అడుగున మట్టి మెత్తటి బురదగా తయారైందేమో జారి దబ్బున ఆ నీట్లో వెల్లకిలా పడిపోయింది బృంద ఈమాటు.

నెమ్మదిగా లేచింది... బెరుగ్గా నావేపు చూసింది... అరుస్తానేమోనని... తెల్లచొక్కా తెల్లగోను తెల్లటి బృంద ఆ ఎర్రటి బురదనిళ్లలో తడిసి ఓ వింత మెరుపు...

నెమ్మదిగా నీళ్లలోంచి బైటికొచ్చి తడిసిపోయిన తెల్లగోను మడతను చూపుడువేలూ, బొటనవేలుతో సాపు చేస్తూ కింది పెదవిని నోట్లోకి లాక్కుని కళ్లు మిట కరిస్తూ నించుంది... భయంగా... బిడీయంగా...

ఓ నిముషం పాలు సీరియస్గా చూసి ఒక్కసారి ఫక్కుమని నవ్వేసా... చిన్నచిన్నగా నవ్వుతూ తను కూడా పెద్దగా నవ్వింది బృంద.

రప్పమని ఓ పెద్ద చినుకు... ఇద్దరం నేనూ బృందా తలెత్తి చూశాం... మరో చినుకు... మరో చినుకు... టపటపా... జడి...

బృంద చేతులు చాచి... కింది పెదవి కొరుక్కుంటూ గిరున తిరగసాగింది...

నేనూ నాలుగడుగులు పరిగెత్తి తలుపు దగ్గర నించున్నా...

వర్షం... హర్షం... అంతవరకున్న భేదాన్ని కడిగేస్తూ హర్ష వర్షం.

✱

బృందని మానసిక వికలాంగుల కోసం పెట్టిన స్కూల్లో చేర్చబుద్ధి కాలేదు... ఇంట్లో నేనే పాఠాలు చెప్పదల్చుకున్నాను. ఆఫీసుకెళ్లి వచ్చేవరకు మాత్రం బృందని ఒంటరిగా ఇంట్లోనే వదలాలి. ఇల్లెవరో దోచుకెళ్తారన్న భయం లేదు. బృంద గురించే బాధ... భయమూనూ...

ఓ రెండ్రోజులు ప్రయత్నించి చూడక తప్పదు... ఇది ఓరోజుతో తీరిపోయే సమస్య కాదు. తాతయ్య నాకీ మూడు గడులున్న ఎనిమిదిసెంటు నేల మిగిల్చకపోయింది... తల్చుకుంటే భయమేస్తుంది...

ఫయ్యాం నేనూ మనసుపడి పెళ్లి చేసుకున్న తర్వాత రెణ్ణెల్లకే తాతయ్య కన్నుమూశాడు. ఫయ్యాం కుటుంబం మమ్మల్ని వెలెసింది. ఇప్పటికూడా వాళ్ల వాళ్లెవ్వరూ ఇటువేపు కన్నెత్తి చూడరు... ఫయ్యాం మరణించినప్పుడు కూడా రాలేదు...

ఫయ్యాం మరణం నాకిప్పటికీ జీర్ణం కాని కఠోర వాస్తవం... ఫయ్యాం తాగేవాడు. కానీ వారంలో శని వారం మాత్రమే... ఇంట్లో నాతో మాట్లాడుతూ పిల్లలిద్దర్నీ ఆడిస్తూ... తను పాడుతూ లేదూ... వేణు వూడుతూ... ఎప్పుడూ వాయిించి వినిపించేవాడు కళావతి... అదొక్క రాగం నాకు బాగా గుర్తుంది... ఆ రాగంలోనే ఫయ్యాం జీర్ణమైపోయాడు కాబట్టి...

ఆరోజు ఎప్పటిలాగే శనివారం... పెరట్లో కూచున్నాం. పిల్లలిద్దరూ నాకు రెండువేపులా కూచున్నారు... నా ముందున్న చిన్న వెదురు బుట్ట నిండుగా మల్లెలు... మాల కడుతున్నా... చాప పరుచుకుని నేనూ పిల్లలూ... మా ఎదురుగా కుర్చీలో ఫయ్యాం వేణువు వాయిస్తూ... పక్కన గ్లాసులో విస్కీ...

“చూడు విన ఇది కళావతి... రతి సుఖసారే ఈ రాగంలో ఎంత బావుంటుందో తెలుసా...” అంటూ, అటు వేణువుతో కాసేపు పలికించి... మళ్ళీ అదే తను పాడుతూ...

రెండవ చరణం ముఖర మధీరం త్యజమంజీరం పాడుతున్నాడు. కుర్చీ వెనక కాళ్ళు కింద మట్టిలో కూరుకుపోయాయి. అలా అలా చిన్నచిన్నగా వెనక్కి

వాలుతూ దబ్బున కుర్చీతో సహా వెనక్కి వడ్డాడు. పిల్లలిద్దరూ గలగలా నవ్వుతూ తన దగ్గరకెళ్లి గేలి చేయసాగారు. నేను కూడా...

“ఇక ఆట చాలు స్వామీ లే... మట్టిలో చిన్న పిల్లాళ్లా...” అని మల్లెలు మాల కడుతూ ఉన్నాను.

ఎంతకీ లేవడు... పిల్లల కేరింతలాగాయి. వెళ్లి దగ్గరగా కూచుని,

“ఫయ్యాం... లే... చాలన్నానా? లే?” అంటూ కదలించా...

కదలిక లేదు... తెరచిన కళ్ళ ఆకాశాన్ని చూస్తున్నాయి...

వేణువు చితికిపోయింది... ఫయ్యాం తల పాదుకు పెట్టిన రాతికి కొట్టుకుని, నా ముందే... నా కళ్ళ ముందే... ఫయ్యాం... మాయమైపోయాడు. నాలుగేళ్ళయినా ఆ కఠోర సత్యం నాకవగతం కాలేదు... నేనసలు జీవితంలో జీర్ణించుకోగలనన్న నమ్మకం కూడా నాకు లేదు...

✱

ఆ తర్వాత సంఘటనలు నా ప్రమేయం లేకుండానే జరిగిపోయాయి... ఫయ్యాం ఫ్యాక్షరీవాళ్ళ రావడం... ఫయ్యాం అంత్యక్రియలు... డిగ్రీ చదివి న్నాకు కాంపన్నేటరీ గ్రౌండ్స్ కింద వాళ్ల ఫ్యాక్షరీలోనే చిన్నపాటి ఉద్యోగం...

ఫయ్యాం రాహిత్యాన్ని పిల్లలు భర్తీ చేయక పోయినా... నేను కొనసాగడానికి కారణమయ్యారు... ఆరోజున ఫయ్యాం సగం తాగ్గా మిగిలిన విస్కీ అలాగే భద్రంగా ఉంది... తను వాయించే వేణువుల సంచీ... తన పాటల డయరీ... తను అమితంగా ఇష్టపడే తెల్లలాల్చీ పైజామాలు... తను నాడే షేవింగ్ సెట్టా... తన చెప్పలూ అన్నీ... అన్నీ... ఎక్కడివక్కడే ఉంచానీ ఇంట్లో...

దాదాపు ప్రతీరోజు వీటిల్లో ఏదో ఒక వస్తువుని తాక్కుండా ఉండనూ...

ఫయ్యాంని పూర్తిగా గుర్తుచేసేది బృందే... ఫయ్యాం నోట్లోంచి ఊడిపడ్డట్టుంటుందది... అదీకాక ఫయ్యాం వ్రాణం బృందం... ఎన్సెఫలైటిస్ సోకి ఇక చనిపోతుందన్నప్పుడు అహర్నిశలూ బృందను కంటికి రెప్పలా కాచాడు... మూడో ఏటి ఆ భయంకర జబ్బు తర్వాత బృంద రెండోసారి జన్మించింది... వచ్చిన నడక పోయి... మళ్ళీ నడవడానికి దాదాపు పద్దెనిమిది నెలలు పట్టింది.

వచ్చిన మాట పోయి మళ్ళీ చిన్నచిన్న శబ్దాలుగా భాష రావడానికి బృంద పడ్డ యాతన... ఫయ్యాం చేసిన లింగ్విస్టిక్ ప్రయోగాలూ... అన్నీ... ష్నీ... ఇప్పుడు నా జీవితానికి అర్థం పరమార్థం... బృందా తబుస్సుంటే... వీళ్లే లేకపోతే...

*

ఎదురుగా ఉన్న పాతింటిని ఎవరో రచయిత కొన్నాట్ట. నేను పుస్తకాలు చదవను. అతనెవరో తెలీదు. నలభై అయిదేళ్లుంటాయి. లాల్మీ పైజామాల్లో గడ్డంతో ఎప్పుడు సీరియస్గా ఉంటాడు. పాత ఇంటి రూపు రేఖలు త్వరత్వరగా మారిపోతున్నాయి. ఆ ఇంటి పెరడు ఖాళీస్థల మంతా గడ్డిపెళ్లలు తెచ్చి పేర్చి లాన్ తయారుచేసేవారు. రకరకాల మొక్కల కుంపట్టు ఓ లారీతో వచ్చాయి.

ఆ ఇంటి మార్పిడి పనులు బృందలో చాలా ఉత్సాహాన్ని తెచ్చాయి. తబ్బూ ఒక్కతే స్కూలు కెళ్ళే స్త్రోంది. బృందకు ఇంట్లోనే పాఠాలు చెబుతున్నాను.

కానీ ఉదయం ఆఫీసుకెళ్ళినప్పట్నుంచీ బృంద ధ్యాసే... పక్కింటి రిటైర్డ్ హెడ్ మాస్టర్ - 'మేముంటాం కదమ్మా నువ్వెళ్లు తనకు తాను అన్నం తినగలదు... బాతూం వెళ్ళగలదు. ఇరుగు పొరుగున్న తర్వాత ఆ మాత్రం చూసుకోలేకపోతే ఎలా,' అని చెప్పిన మాట ధైర్యంతో వెళ్ళొస్తున్నా ఆఫీసుకి.

ఆ హెడ్మాస్టరు అతని కూతురూ, అల్లుడూ ఉంటారు పక్కన. కూతురూ, అల్లుడూ ఇద్దరూ ఆర్టీసీ లో పడ్డేస్తారు. వాళ్ళకి పిల్లలేరు...

సరే ఎలాగూ ఎదురుగా రీ మాడల్ చేయబడ్డొన్న పాతిల్లు బృందని ఎంగేజ్ చేస్తోంది. మధ్యమధ్యన ఈ ధైర్యం చెప్పిన పెద్దాయన ఉండనే ఉన్నాడు అన్న భరోసాతో ఓ పదిరోజులు గడిచాయి.

ఆరోజు రజని తన కొడుకు బర్త్ డే... సాయం కాలం చిన్న సెలబ్రేషన్. పిల్లల్ని తీసుకునింటికి రమ్మంది. రజనీ నేనూ ఇద్దరం మధ్యాహ్నం లంచ్ తర్వాత పర్మిషన్ తీసుకుని ఆఫీసు వదిలాం. రజని అటు ఇంటికెళ్ళిపోయింది. టీ పార్టీ అరేంజ్ చేసు కుందుకు. నేనీటు స్కూల్స్ లో తబ్బూని పర్మిషన్ తీసుకుని పిల్చుకునింటికి మూడింటికొచ్చేశా. తలుపు బైటనించి గొళ్ళెం పెట్టుంది. బృంద ఎదురింట్లోనో, పక్కింట్లోనో ఉంటుంది వెళ్ళి పిల్చుకురమ్మని తబ్బూని పంపించా.

అది వెళ్ళి ఎదురుగా తయారౌతున్న ఇంటి ముందున్న ఇసుకకుప్పల మీద వాచ్ మన్ పిల్లల్తో

ఎగుర్తో ఆడుతోంది. కాంపౌండ్ అని పిలుచుకునే వెదురు తడక దగ్గరకెళ్ళి గట్టిగా కేకేశా. బృందా... బృందా...! అని... నా అరుపు విని గెంతుతోన్న తబ్బూ నావేపు తిరిగి చేతులు వెనక్కి తిప్పుతూ, "అదిక్క ఢ్లేదూ..." అని అది కూడా గట్టిగా 'బృందా,' అని కేకేసింది.

ఊహా... అన్నట్టు తలూపి మళ్ళీ తనాటలో మునిగిపోయింది. ఎక్కడ ఏం కొంపలు ముంచు తుందో అన్న భయం...

పక్కింటికెళ్ళా. అలికిడి వినిపించలే... హెడ్మాస్టరు కూతురు, అల్లుడూ ఇంకా ఆఫీసునించి వచ్చినట్టు లేదు. ఆ ఇంటి పక్కగా ఉన్న సందులోంచి ఇంటి వెనక్కి దారుంది. చిన్నగా ఆ సందులోంచి వాళ్ళింటి వెనక్కి... వాళ్ళ వెనక వరండా చేరుకున్నా. అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు... వెనక్కి తిరుగుతోండగా...

"హా హా హా," అని బృంద నవ్వు వినిపించింది. వరండా కుడివేపు ఉన్న కిటికీ వారగా తెరిచింది.

సభ్యత కాదనైల్సినా ఆ కిటికీ పక్కనిలబడి సందులోంచి చూశా... ఒక్కసారి వంట్లో నెత్తురంతా నా ముఖంలోకి ప్రవహించింది... చెవులు ఓ విధమైన హోరుతో మూసుకున్నట్టునిపించింది... ముక్కుపుటాలు పెద్దవయ్యాయి...

హెడ్మాస్టరు ఒళ్ళో బృంద... హెడ్మాస్టరు చేతులు దాని వంటిని పాముతున్నాయి. వాడి ముఖంలో కాముక వికృతత్వం ప్రస్ఫుటంగా...

"హా... హా... హ్హ్... గిలిగిలీ తాతయ్యా," అమాయకపు బృంద...

పాముల్లా వాడి చేతులు బృంద వంటిమీద పాకు తున్నాయి... బృంద లంగా తొడలమీదకు జరిగి ఉంది. మృదువైన దాని పాలచెక్కిళ్ళ మీద... ముడుతలు పడి కాముకతతో బిరుసెక్కిన ముసలి పెదవులు...

"బృందా!"

కోపంతో... భయంతో... అసహ్యంతో... ఏమీ చేయలేని అసహాయతతో... కనితో... దుఃఖంతో...

వాడు తలెత్తి చూశాడు... ఏ మాత్రం జంకూ, భీతి లేకుండా అపరాధభావన లేకుండా నన్ను చూశాడు...

బైటికొచ్చి... "హాహ్హ్, పాపనాడిస్తున్నా," అని గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగెళ్ళిపోయాడు...

బృంద, "మా... దా పోదాం," అని చేయి పట్టు కుంది అమాయకంగా...

నా కిందనున్న భూమి తన యావద్గురుత్వా కర్షణశక్తిని కేంద్రీకరించి నన్ను తనలోకి పీల్చుకొంటోన్న

భావన... ఇప్పుడు నా బరువు ఇంకో భూమంత...
అడుగు తీసి అడుగెయ్యలేకపోయా...

బృంద నా కళ్ళకు అచ్చయిన ఏదో మహాకావ్యం
లా అనిపించింది. ఆ కావ్యపు కాగితాల్ని చించి ఆ
భ్రష్టుడు తన శౌచక్రియకు వాడుకుంటున్నాడు.

లంజకొడుకు... అనుకుని గట్టిగా అరిచేశా.

“లంజా...కొ...డ...కా...! ఆఁ” అని. నా కళ్ళ
వెంబడి నీళ్లు ధారగా...

బృందని కావలించుకుని వళ్లంతా దులిపా...
‘బృందా... బృందా,’ అని గొణుగుతూ... దాన్నింటికి
లాక్కొచ్చి... బాత్రూంలోకి తోసి ట్యాప్ కింద కూలదోసి
ట్యాప్ ఆన్ చేసా...

భీతిల్లి... విహ్వలంగా చూస్తూ బృంద... బాత్రూం
గోడకానుకుని కూలబడి రోదిస్తూ... నేను...

ఈ జుగుప్సాకరమైన విషయాన్ని ఎవర్తో మొర
పెట్టుకోవాలి? ఎవరికి చెప్పినా నమ్మరే!

మొగుడు పోయిన ముండకన్నీ అలాంటా
లోచనే... లేకపోతే పాపం ముసిలాయన పిల్లదాన్నాడి
స్తోందే... అనహ్యకరమైన మాటలు మాటాడ్తోంది...
అన్న ఎదురుదాడి తప్ప ఇంకేముంటుందీ...? ఎలా
దీన్ని నేనెదుర్కోవాలి? ఒక్కరోజు రెండ్రోజులా...! బృంద
తనన్నాను ఎప్పటికీ కాపాడుకోగల్గుతుంది...!

రజని ఇంటికి దాని కొడుకు బర్డ్ డే పార్టీకి వెళ్లా
ననేగానీ... ఆ ముసలిమ్మగం నన్ను వెంటాడ్తోనే ఉంది...

నాక్కనిపించి రోజుకు వీడ్కోడే... రోజూ బృంద
ఒక్కతే ఉన్నప్పుడు... ఎందరో! ఎన్ని మానవమ్మగాలో?
రాత్రి బృందని ఇంకా గట్టిగా కావలించుకు పడుకున్నా!

*

అదో ఇరుకు గది... చాలా పాతది... పురాతన
మైనది... చీకటి... చీకట్ని పారద్రోలడానికి... పెద్ద
కొవ్వొత్తి... చాలా పెద్ద కొవ్వొత్తి.

పాత కొయ్యబల్ల మీద ఆ పెద్ద కొవ్వొత్తి
వెలుగులో ఏదో అతి పురాతనమైన అతి పెద్ద పుస్తకాన్ని
తెరుస్తూ నేను... పుస్తకం అట్ట బంగారు రంగు డిజైన్తో
మెరుస్తోంది. ఆ పుస్తకంలో దేని కోసమో ఆతురతతో
వెదుకుతున్నా... ఏమిటో తెలియదు...

గబగబా రెండు మూడు పేజీలు తిప్పా... మళ్ళీ
వెనక్కి... మళ్ళీ ఓ నాలుగైదు పేజీలు ముందుకు... ఏం
వెదుకుతున్నానో... నాకా పుస్తకంలో ఏం కావాలో ఎంతా
లోచించినా తోచడంలేదు... కానీ వెదికితే దొరుకు
తుంది... అనిపిస్తోంది... కానీ అదేమిటో తెలియదు.

మళ్ళీ గబగబా పేజీలు తిప్పుసాగాను... రెండు
మూడు... నాలుగైదు... వేగం పెరుగుతోంది... పుస్తకం
అటూఇటూ... ముందుకూ వెనక్కూ పేజీలు తిప్పుతూనే
ఉన్నా.

ఉన్నట్టుండి ఉధృతంగా గాలి... పెద్ద కొవ్వొత్తి
ఆరిపోయింది. క్రీచీకట్లో గాలికి రెపరెపలాడ్తోన్న ఆ
పేజీలను ఆపి ఆ పుస్తకాన్ని మూయాలని ప్రయత్ని
స్తున్నా... ఉహూ... ఆ పుస్తకం పేజీలు తీవ్రంగా రెపరెప
లాడ్తోన్నాయి.

ఒక్కసారిగా ఆ పుస్తకం పేజీలు అన్నీ విడిపో
యాయి... కిటికీ తెరుచుకుంది... తెరుచుకున్న కిటికీ
లోంచి ఆ పుస్తకం పేజీలు బైటికి కొట్టుకుపోసాగాయి...

ఎలా వచ్చానో! ఎలా ఉన్నానో బజార్లో బాగా
రద్దీలో ఉన్నాను... పట్టపగలు... గాల్లో ఎగిరాల్సిన
పేజీలు... బైటి జనాల చేతుల్లో... ఒక్కరి చేతిలో ఓ
పేజీ... అందర్నీ అడుగుతున్నాను... ‘ఇవ్వండి ప్లీజ్... అది
నాది... నాది... ఇచ్చేయండి,’ అని.

ఎవ్వరూ నన్ను గమనించడంలేదు. వాళ్ళకసలు
నా గ్రహింపు లేదు. వెళ్తున్న అందరూ ఒక్కొక్కరుగా వాళ్ళ
చేతుల్లోని ఆ పుస్తకం కాగితాన్ని ఓ చెత్తకుండీలో వేసి
వెళ్ళిపోతున్నారు... నేను వారిస్తున్నా... ఎవ్వరూ నన్ను
పట్టించుకోడంలేదు. నేను వాళ్ళనెవ్వర్నీ ఆపలేక
పోతున్నా... ఉన్నట్టుండి వీధి వీధి ఖాళీ అయిపోయింది.
నిశ్శబ్దం... నిర్మానుష్యం...

నే వెళ్ళి చెత్తకుండీలోకి తొంగిచూశా... అందులోకి
మెట్లున్నాయ్... చీర ఎగదోపుకుని ఆ కుండీలోకి దిగా...
మెట్ల వెంబడి చీకట్లోకి దిగసాగా. ఒకటి... రెండు...
ఆరు... తొమ్మిది...

వేగం పెంచి రెండు మూడు మెట్ల కిందికి
గింతుతూ దిగసాగా... ఉన్నట్టుండి కాళ్ళకి మెట్లు తగల్లే...
జారా... పడిపోతున్నా... లో...లోతుల్లోకి... చీకటి లోతు
ల్లోకి. జారి పడిపోతున్నా... అడుగు తగల్గంలేదు... పడి
పోతున్నా... పడుతూనే ఉన్నా... కిందికి చీకటి అగాధం
లోకి... దబ్...

మెలకువ...

ఒళ్లంతా చెమటలు పట్టున్నాయి. తల విదుల్చు
కుని మీదనున్న బృంద కాలు పక్కకు తొలగించి
మంచం దిగి ఓ రెండు గ్లాసుల నీళ్లు తాగి... అప్రయ
త్నంగా ఫయ్యూం ఫోటో వంక చూసి మళ్ళీ వచ్చి
పడుకున్నా.

*

నాకు ఊరట కలిగిస్తున్నట్టు పక్కింటి హెడ్డా స్టరు... మాస్టర్ రెండో కూతురు దగ్గరకి వెళ్లిపోయాడు మర్నాటికే... నేనరిచిన అరుపులో నేను వాణ్ణి చంపేయ గల్గున్న తెగువ చూసుంటాడు. పారిపోయాడు... వాడికి తెల్పు వాడేం చేశాడో... నన్ను ఫేస్ చేయలేడు. వెధవ... అదొక రిలీఫ్. కానీ వాడొకడే కాదే... ఈ పిచ్చి పిచుక పిల్లనెలా కాపాడాలి?

విధిలేని పరిస్థితిలో దాన్ని నా వెంట ఆఫీసుకు తీసుకెళ్లసాగాను... పై అఫీషియల్స్ కి సంజాయిషీ ఇచ్చా...

బృందంలో పదిరోజులర్వాత 'వికాస్'లో చేర్చుకుంటామన్నారు, అంతవరకూ పాపనాఫీసుకు తీసుకురాక తప్పదని... దయచేసి భరించమని. నాకు తెలుసు నేనబద్ధమాడుతున్నా... బృందని ఆ స్కూల్లో ఖచ్చితంగా చేర్చును... కానీ ఏదో ప్రత్యామ్నాయం దొరికేవరకూ... నాకో ఆలోచన తట్టేవరకూ... నాకు ఓ పదిరోజులు గడువు దొరుకుతుంది...

ఈ జీవితంలో ఇంకెన్ని వేషాలు వేయాలో!

కానీ ఎక్కువరోజులు అబద్ధాలతో లాక్కురావడం సాధ్యపడదని తెలుసు!

*

ఆఫీసుకి బృందస్థిరకెళ్లడం నాకేమీ ఇబ్బందిగా లేదు. ఆఫీసులో కూడా ఎవ్వరూ అబ్జెక్ట్ చెయ్యలేదు... కానీ ఇబ్బందల్లా బృందదే. నాతో ఉదయాన్నే ఆఫీసుకు రావడం నే పన్నో పడిపోగానే ఆఫీసంతా చిన్నచిన్నగా కలయతిరగడం... నే తీసుకొచ్చిన కామిక్స్... బొమ్మల పుస్తకాలు చూస్తూ భోజనాలు చేసే గదిలో గడపడం... నిద్రాస్తే అక్కడే చిన్న బెంచీ మీద నిద్రపోవడం చేస్తోంది... ఎందుకింత శిక్ష ఈ పనిదానికి...

ఇది ఎవరు విధించిన శిక్ష? సమాజమా? ప్రకృతా?

అంతరాంతరాల్లోకి చూసుకుంటే... తరచి తరచి నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుంటే అది బృందకి నేను విధించిన శిక్షే అని అవగతమవుతోంది.

బృందనా వెంటపల్లి రిటార్నెడ్ పిల్లల మధ్య వదల్లేను... కారణం, నా బిడ్డ వెంటపల్లి రిటార్నెడ్ కాదు... దానికి మెదడు సక్రమంగానే పవ్వేస్తుంది... అది... అది పిచ్చిది కాదు అని సమాజానికి నేను నిశ్శబ్దంగా... సమాజం నన్నడగని ప్రశ్నకు నేనిచ్చిన సమాధానం... ఆ పిచ్చి సమాధానమే బృందకు శిక్షగా పరిణమించింది.

బృందకే కాదు. నా ఆ చర్య నాక్కూడా చిన్నపాటి శిక్షగానే తయారైంది. మేనేజర్గారు బృందని ఆఫీసుకు

తీసుకురానివ్వడంలో నాకేదో మెహర్బానీ చేసినట్టు ఊహించుకుని... నా దగ్గరింకా చనువు తీసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తోన్నాడు... చికాగ్గా ఉంది. వాడి ముందు పళ్లికిలిస్తూనే మాట్లాడాలి తప్పదు... నాకీ ఉద్యోగం అవసరం. ఓరోజు మధ్యాహ్నం లంచ్ అవర్ లో రజని అడిగింది.

“ఎన్నాళ్ళిలా?”

తెలీదన్నట్టు కళ్లగరేసి తలపక్కకి తిప్పి నవ్వి బృందకి కంచంలో అన్నం పెట్టా.

“బృందా మళ్ళీ ఆస్కూల్లో వెళ్తావేంటే,” అని బృంద బుగ్గని సాగదీసి అడిగింది.

బృంద ఆశగా కళ్లు పెద్దగా చేసి, “పోతా అంటే... సుజీ, లతా, షబ్బీరుగాడూ నా ఫ్రెండ్స్... ఆ నల్లీ కూడా... మా పెద్ద మిస్ వద్దంది... అల్లరి కూడా చైనా... మా... మా... స్కూలుకు పోతా మా స్ట్రీట్ మా...” అగకుండా మాట్లాడింది బృంద. ఏమీ చేయలేని అశక్తతతో తలడ్డంగా ఊపుతూ అన్నం తినసాగా...

“ప్రభాకర్ చేయగలడా పని,” ఆదిమధ్యంతాలు లేకుండా అంది రజని.

తల తిప్పి రజనికేసి ప్రశ్నార్థకంగా అర్థం కానట్టు చూశా... “వాట్...?”

అవునన్నట్టు తలూపి మళ్ళీ అంది రజని.

“ఎస్. ప్రభాకర్ కెన్ హెల్ప్ యూ అవుట్.”

“వా...డు?... యూ మీన్... ఏంటి మాట్లాడుతున్నావే నువ్వు?” అడిగా.

“చెప్తా చెప్తా... నువ్వు విసుక్కొనంటే చెప్తా... కోప గించుకోకూడదు కూడానూ. దీన్నిలా చూట్టం నాకస్సలు బాలేదు... అందుకనే ఆలోచించా. మనం కొన్ని పనులు మనకిష్టం లేకపోయినా మనకిష్టమయిన వాళ్లకోసం చేసి తీరాలే. ముందు అన్నం తిను... ఒకటి మాత్రం నిజం... ఆ ప్రభాకర్ బృందని మళ్ళీ అదే స్కూల్లో జాయిన్ చేయించగల్గు... ముందన్నం తిను చెప్తా,” అంది రజని.

“నో ఆయ్ కాస్ట్ అప్రోచ్... దట్... నావల్ల కాదే... సరే ముందు విషయమేంటో చెప్పు,” అన్నా.

“భోంచెయ్యి... దా బృందా ఈ పెరుగన్నం ముద్ద తీసుకో నాన్నా,” అని చేత్తో నిండుగా కలిపిన పెరుగన్నం బృంద ప్లేట్లో వేసి క్యారియర్ సర్దుకుని చెయ్యి కడుక్కోడానికి లేచింది రజని.

చుట్టూ చూశా... మా బేబిల్కి దూరంగా మూలకున్న బేబిల్ వద్ద జాన్సన్, వైకుంఠం, సుగంధరావు క్యారియర్లు విప్పకుని కూచున్నారు... మిగిలినవాళ్లు

కొంతమంది అయిపోయాయి... ఇంకొందరు క్యాంటీన్కి... దగ్గరే ఉన్న ఇళ్లకి వెళ్లారు... ప్రభాకర్ తన ఛాంబర్లోనే భించేస్తాడు. వాడికి క్యారియర్ ప్యూస్ వెళ్లి తెస్తాడు.

బృందవేపు చూశా... అన్నం తినేసింది... రజని పెట్టిన పెరుగన్నమ్మద్ద కూడా తినేసి వేళ్లు చీకుతోంది.

“చాల్లే... ఇక వేళ్లు చీక్కలా... కడుక్కో,” అని నేనూ లేచా.

బైట కారిడార్ మెట్ల మీద కూచున్నాం నేనూ రజనీ... బృంద కామిక్ బుక్ చదువుతూ మాక్కాస్త దూరంగా కూచునుంది.

“ఈ మహానగరంలో చాలా స్కూళ్లే ఉన్నాయి... నీకు అన్నివిధాలా ఆ స్కూల్లే కన్వీనియంట్. ఆ విషయం నాకు తెల్సు...మనం నిజాల్ని నిజాలుగానే తీసుకోవాలి... ఈ ప్రైవేట్ స్కూళ్లలో వాళ్లకి పిల్లల పెర్ఫార్మెన్స్ పెట్టుబడి. వాళ్ల స్కూళ్లలో అందరూ ఏ వన్ స్టూడెంట్లే ఉండాలని వాళ్లు కోరుకుంటారు. అక్కడికి వాళ్లు బృందని ఏడాదిపుర పెట్టుకున్నారు. ఆ విషయం కూడా మనం గమనించాలి. అదీకాక...” ఇంకా చెప్పబోయిన రజనిని అడ్డుకున్నా విసుగ్గా.

“నాకీ విషయాలేవీ తెలివనుకోకు... నువ్వనుకోవన్న సంగతి నాకు తెలుసు. కానీ అసలు విషయానికి రా,” అనహనంగా అడిగా...

“ఈ ప్రభాకర్ పెళ్లాంవేపు బంధువులదే ఆ స్కూల్. అక్కడ వీడి మాట నడుస్తుంది. వాడికీ తెలుసు. నువ్వడగడం కోసం కాచుక్కూచున్నాడు. నువ్వడగడ మాలస్యం. రేపుదయన బృంద మళ్ళీ అదే స్కూల్లో అదే క్లాసులో ఉంటుంది... అక్కడి టీచర్లు బృంద పట్ల కాస్త జాగ్రత్తగా కూడా ఉంటారు,” ఆగింది రజని.

“రజనీ...” బాధగా రజని వేపు చూశా...

“నాకు తెలుసు వాడు చేస్తున్న అడ్వాన్సెస్ అందరూ గమనిస్తూనే ఉన్నారు. నిన్నేమీ వెళ్లి వాణ్ణి కావలించుకోమంటంలే. కాస్త పళ్లికిలించి మాట్లాడు. నువ్వు తప్ప నాకీ సాయం ఎవరు చేస్తారన్నట్టు జాలిగా అడుగు. అంతే... అదే నే చెబుతున్నది... బీ ప్రాక్టికల్... యూ కెనాల్యాస్ అవాయిడ్ దట్ మ్యాన్... నువ్వు కాదంటే నిన్ను రేస్టేసెంత్ ధైర్యమూ, బలమూ రెండూ లేవ్వాడికి... ఇంకాస్త చొరవగా మాట్లాడడంతే... వాడొట్టి చొంగగాడే...” చిన్నపిల్లకు చెప్పినట్టు చెప్పింది రజని.

అర్థమైందన్నట్టు తలాడించా.

“నీకే కాదే. నాక్కూడా బృందని ఆ మెంటల్ రిటార్డెడ్ స్కూల్లో వేయడం ఇష్టంలేదు. మనం మన జీవితాల్లో చాలాచాలా పన్ను మనకిష్టం లేకపోయినా

మనం ఇష్టపడే వాళ్ల కోసం, మనం ప్రేమించేవాళ్ల కోసం చేయక తప్పదు. ఏచీ ఇది నీ జీవితమే,” రజని అప్యాయతకి కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగాయి.

ప్రభాకర్నుడిగా... అడగ్గానే ప్రభాకర్ ముఖం నిజంగా సూర్యుడిలా వెలిగిపోయింది... “యూ జస్ డెల్లీ... అసలు ముందే ఎందుకు చెప్పలేదు... రేపట్టించి పాప మళ్ళీ అదే స్కూల్కు వెళ్తుంది... యూ లుక్ గార్జన్ యిన్ డ్రస్.”

‘విదొటిట్ మోర్,’ అన్యోపలనుకునుంటాడు వెధవ...

“ఓ థాంక్స్ అలాట్... ఎప్పుడూ... పాప?” అడిగా ఇకిలిస్తూ...

“ఇప్పుడే ఈవినింగ్ వాళ్లింటికెళ్తా... యూ నో కమ్మ ఈజ్ కజినాఫ్ మై వైఫ్.”

ఏమి కజినో ఏమో. కమ్మ అని ప్రభాకర్గాడు అన్నామె కమలాడారతీ ఏబై ఏళ్ళవిడ... వాడికింకో ఇకిలింపు, ఇంకో థ్యాంక్సు పారేసి వచ్చేశా... వస్తూ వస్తూ వాడు నా నడుం కింది భాగాన్ని కసిగా చూట్టం గ్రహించా...

ఆఖరికీ జనం ఆడతనాన్ని యావత్తు ఓ బెత్తెడు శరీరభాగానికి కుదించేశారు... వ్చ అనుకున్నా నిట్టూరుస్తూ...

ప్రభాకర్ నాకు సాయం చేయడానికి ఏమాత్ర మాలస్యం చేయడు... చేయలేడు కూడా... నేను తన ఛాంబర్లోంచి బైటికి రాగానే పోస్టేసి మాట్లాడినట్టు న్నాడు. ఓ అరగంట తర్వాత నాకు పిలుపొచ్చింది వాడి దగ్గర్నుంచి. నడుం కనబడకుండా కొంగును చుట్టుకుని వెళ్ళా...

నన్ను చూడగానే అప్రయత్నంగా వాడి చూపులు నా నడుంకేసి మళ్ళాయి. ఆ కళ్లల్లో నిరాశ కొట్టొచ్చినట్టు కనబడింది.

“మాట్లాడా కమ్మతో. ఈ రోజు ఈవెనింగ్ ఆఫీస్ నించి వెళ్లేప్పుడు స్కూల్కి వెళ్లు... కమ్మ... షీ టూ వాన్స్ టు టాక్సు యూ... యూ రీలీ లుక్ గార్జన్... నన్ను కూడా రమ్మన్నావా? అయ్ యామ్ యాబ్బులాట్లీ ఫ్రీ దిసీవినింగ్.”

“నో... నోనో థాంక్యూ... నే వెళ్తా. అయ్డోన్ వాన్స్ టు ట్రబుల్యూ... థాంక్సలాట్,” ఇక వాడికి మాట్లాడే అవకాశమివ్వకుండా వచ్చేశా వాడి క్యాబిన్ లోంచి.

*

సాయంకాలం ఓ గంట ముందే ఆఫీస్ నుంచి బయటపడ్డా బృందతో. బయటికి రాగానే బృందతో చెప్పా... “మళ్ళీ నువ్వు మీ ఫ్రెండ్స్ తోదే చదూకోవచ్చు నానా.”

“మళ్ళీ మా స్కూలేనా మా...? రజనీ ఆంటీ చెప్పింది కదా మజ్ను... బాంది... బాంది...” దాదాపు కేరింతలు పెట్టినంత చేసింది...

కరస్పాండెంట్ గది ముందు ఓ వదిహేన్ని మిషాలు వెయిట్ యాల్నిచ్చింది. స్కూల్లో కడుగు పెట్టగానే... ఓ ఏడెనిమిదేళ్ల కుర్రాడు ఎర్రగా ఉన్నాడు. దూరం నించి వచ్చి చూడగానే...

“హయ్ హయ్ డుమ్మ... డుమ్మ వచ్చేసింది... నల్లీ... లతా డుమ్మొచ్చింది,” అని గట్టిగా అరిచాడు. చాలామంది పిల్లలు రకరకాల ఆటలు ఆడుకుంటున్నారు.

బృంద వెంటనే నా చేయి విడిపించుకుని, “షబ్బా...” అంటూ వాడివేపు పరిగెత్తింది.

పరిగెడ్డున్న బృందని చూస్తే ఆనందం, ఖేదం వెంటవెంటనే తన్నుకొచ్చాయి. ఆనందం దాని ఆనందాన్ని చూసి... ఖేదం పరిగెడ్డున్న బృంద శరీరాన్ని చూసి... రొమ్ములు కదుల్తున్నాయి... దాదాపు ఓ వదిహే నేళ్లమ్మాయిలా ఉంది... దాని అండర్వేర్ గురించి జాగ్రత్త తీసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నా. కరస్పాండెంట్ కమలాడోరతి దగ్గర్నించి పిలుపొచ్చింది.

లోపలికడుగు పెట్టా... ఆమెతోపాటు ఇంకో నలభై అయిదేళ్ల స్త్రీ ఉంది...

“రండి కూచోండి... దీసిస్ మిస్ షహనాజ్... నెక్ట్ వీక్ నించి ఓ విల్చీ హియర్ ఇన్ మై ప్లేస్... నేను స్టేట్స్ కి వెళిపోతున్నాను. మిస్ షహనాజ్ దీసిస్ట ఉమన్ అయ్ వాజ్ టాకింగ్స్ యూ ఎబౌట్...”

రెండు చేతులూ జోడించా...

ఆమె టేబిల్ చుట్టూ తిరిగి వచ్చి రెండు చేతుల్తో నా రెండు చేతులూ పట్టుకుని, “వేరీ నైస్ టు మీట్యూ... సిస్టర్ డోరతి మీ గురించి, పాప గురించి పూర్తిగా చెప్పారు. నిజానికి నేను వెళ్లాల్సింది... మీరు వస్తున్నారని తెలిసి మీ కోసమే ఆగా... పాపను తెచ్చారా...”

ప్రపంచంలో ఉన్న ఆస్వాయతా ఆత్మీయతా స్నేహం ప్రేమా స్త్రీత్వం అంతా కరిగిపోయి కలసిపోయి మళ్ళీ కరడుగట్టి ఘనీభవించి షహనాజ్ అన్న ఆమె రూపం తీసుకున్నాయా అనన్వించింది... నాకు తెలీకుండానే నా కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. తలూపుతూ ఆమె చేతుల వెచ్చదన్నా ఆస్వాదించా...

“మీరు మళ్ళీ రైట్ టైంలో నన్ను కలిశారు... మా అబ్బాయి చాలోజుల్నుంచి నన్నక్కడికి వచ్చేయమని ఫోన్ చేస్తున్నాడు... మిస్ షహనాజ్ మాకు పరిచయం కావడం మాకు అదృష్టం. ఇట్టే గాడ్స్ గ్రేస్... ఆల్లీజ్ చిల్డ్రన్ బెస్ట్ బై ద లాడ్స్... మిస్ షహనాజ్ ఈజ్ ఎ ట్రైన్డ్ చైల్డ్ సైకాలజిస్ట్... డెన్మార్క్ లో ఆరేళ్లు చేశారు... గాడ్లాస్ సెంటర్ ఫర్ చిల్డ్రన్... నేను చెప్పాను మిస్ షహనాజ్ ఎప్రిటింగ్ ఎబౌట్ బృందా అండ్ యూ.”

“థాంక్యూ మామ్... ఎట్లా... థాంక్స్ థాంక్స్ లాట్.”

లోపల ప్రభాకర్, నిజంగా థాంక్స్ చెప్పుకున్నా... రజనీ కింకా ఎక్కువ... నా చేతులు నెమ్మదిగా వదిలింది మిస్ షహనాజ్.

ఆమెవేపు నిశితంగా చూశా... నలభైకీ నలభై అయిదుకీ మధ్య వయస్సుంటుంది. చామనచాయ... మొహం మీద పల్కుగా స్పృహకపు మచ్చలు... రిమ్లెస్ అడ్డాల్లోంచి నల్లటి కనుపాపల్తో విశాలంగా ప్రేమపూరితంగా చూస్తున్న కళ్లు... ఆమె ఒకే ఒక స్పర్శతో నాలోకి స్నేహాన్ని ప్రేమను ప్రవహింపజేసింది... అమృతనం నా ఎదురుగా ఆవిష్కరించబడ్డట్టుంది... ఆమె చేతుల్లో బృంద నా దగ్గరకంటే పదిలంగా ఉంటుందన్న భావన అసంకల్పితంగా కలిగింది నాకు. ఈమె నా ఎదురుగా ఉన్న ఈమె... ఒక్క అయిదు నిమిషాల క్రితం నాకు పరిచయం చేయబడ్డ ఈమె నాకు ఎన్నో ఏళ్లుగా ఎన్నో జన్మలుగా తెలుసన్న భావన...

కొందరంతే... వాళ్ల చుట్టూ ఉన్న వాతావరణ మృదా... పరిసరాల మీదా, చుట్టూ ఉన్న వ్యక్తుల మీదా అపారమైన ప్రభావం, తమదైన ప్రభావాన్ని చూపుతారు... అది మంచైనా... చెడైనా...

*

ఎదురుగా ఉన్న పాతిల్లు సరికొత్తగా మారింది. కకావికలుగా ఉన్న కాంపౌండ్ అందమైన లాన్తోటగా మారిపోయింది...

ఆ తోటలో ఓ రెల్లుపాక వెలిసింది... ఆ రచయిత కొత్తింటికి మకాం మార్చేశాడు... అతనూ పనిమనిషి కుటుంబం మాత్రమే అంటింటికి... పనిమనిషి ఆమె భర్తా, వాళ్లబ్బాయి సైదులు... వాడికి తబ్బా వయసుంటుంది... పిల్లల్లో కలిసిపోయాడు...

ఆదివారం మొత్తం పిల్లలవీ నావీ బట్టలు అన్నీ కలిపి ఉతికి పెరట్లో ఆరేస్తున్నా... బృందా, తబ్బా ఎదురింటబ్బాయి క్యారమ్మే ఆడుతున్నారు పెరట్లోనే చాప పరుచుకుని...

పదిన్నరా పదకొండు ప్రాంతం... ఉన్నట్టుండి ఎదురింట్లోంచి వయొలీన్ స్వరం... అది కూడా నాకు చిరపరచిత రాగం... నాకు కన్నీరు మిగిల్చిన రాగం... కనీస స్వరజ్ఞానం కూడా లేని నాకు తెలిసిన నేను గుర్తు పట్టగల ఏకైక రాగం... 'కళావతి.'

రతిసుఖసారే... ఆ రాగంలో ఎంత బావుంటుందో తెల్సా, ఫయ్యాం నవ్వు ముఖంలో పూచిన రాగం. అచేతనంగా చేతిలో బొట్టుబొట్టుగా నీళ్లు కార్చేస్తూ తడిచీరతో అలా నిల్చుండిపోయా... గేటు దగ్గర మనిషి కదలికతో మెలకువలాంటి భావన.

బృంద... ఒళ్లంతా చెవులై... లంగా మడత వేగంగా సాపు చేసుకుంటూ... కింది పెదవిని నోట్లోకి పీల్చుకుని... ఒక్కో అడుగు... ఆ ఇంటివేపు వేస్తోంది...

“ఏయ్ మొద్దు రావే ఇప్పుడు నువ్వాడాలి... రా... రా...” వెనక నుంచి తబుస్సుం అరుపు దాని చెవి చేరడంలేదు... ఏదో ట్రాన్స్ లో ఉన్నట్టు ఆ ఇంట్లో కెళ్లిపోయింది...

ఒక మాయామయపారలాంటి మంచుతత్వం లోకి లయమైపోయి అలుక్కుపోయి మాయమైపోయిన నీడలా బృంద... ఆ రాగం ప్రవిస్తోన్న ఇంట్లోకి...

చాలాసేపు నేనలాగే నుంచుండిపోయా... బృంద ఆ ఇంట్లోకి వెళ్లింతర్వాత వయొలీన్ ఓ నిముషంపాటు ఆగింది. ఆగి మళ్ళీ మోగసాగింది... ఓ అరగంట గడిచి పోయింది. బృంద రాలేదా ఇంట్లోంచి...

తబ్బాని లేపి... “వెళ్లి బృందని పిల్చుకురా వెళ్ళు,” అన్నా.

“వస్తుంది లేమా... ఎదురుగానే కదా... నువ్వు పో,” అందది.

చీర సరిచేసుకుని విసుక్కుంటూ తబ్బా నెత్తిన మొట్టి... ఆ ఇంటి ప్రాంగణంలో కడుగుపెట్టా. వయొలీన్ వినబడుతోనే ఉంది... ఈమాటే రాగమో తెలీదు...

“బృందా,” కాస్త గట్టిగానే గొంతు పెగల్చుకుని పిలిచా... ఊహు...

నెమ్మదిగా ఒక్కో మెట్టూ ఎక్కుతూ సింహద్వారం ముందు నుంచుని తొంగిచూశా...

బృంద ఒళ్లంతా చెవులై సోఫాలో కూచునుంది... అతను స్టూల్ మీద కూచుని ఓ కాలు మడచి ఓ కాలు చాచి వయొలీన్ వాయిస్తో...

చిన్నగా దగ్గను... అతను వయొలీన్ ఆపి నావేపు తలతిప్పి చూశాడు...

“సా... సారీ... పాప...” అంటూ బృందవేపు చెయ్యి చూపించా...

తెలుసన్నట్టు తల వంకించి... “వెళ్ళు నాన్నా... అమ్మ పిలుస్తోందిగా... మళ్ళీ వద్దవుగానీ... నీ ఇష్టం వచ్చినపుడు రా... వెళ్ళు,” మెత్తగా వయొలీన్ మ్రోగి నట్టుగా అన్నాడతను.

బృంద ఏదో తపస్సు భగ్గుమైనట్టు చూసింది... బృందలో అంతటి ఏకాగ్రత నే చూసెరుగను... ఆశ్చర్య మనిపించింది... కలలోలా కదిలి వచ్చింది. అతనికింకో సారి అపాలజిస్ చెప్పి బృంద చేయి పట్టుకుని వెను తిరిగా. వయొలీన్ కి మానునీ పెట్టెలో జాగ్రత్తగా నెమ లీకల్ని పెట్టినట్టు పెట్టి నావేపు చూసి ఓ నవ్వు నవ్వాడు.

“బృందకు సంగీతం పట్ల గాఢమైన అనురక్తి ఉంది... అది తన రక్తంలో ఉందనుకుంటాను... బృంద నాకు ఎప్పుడో ఫ్రెండ్ యిపోయింది. ఓ నిముషం క్రితం కాదు... ఎన్నాళ్ళో తెలీదు... తనని రానివ్వండి నాకూ బావుంటుంది,” అన్నాడు.

అనుమానం, బ్రతుకు పట్ల భయం, ఒంటరి తనం, ముఖ్యంగా పక్కంటి ముసిలాడి దౌష్ట్యం నన్నె వ్వర్నీ నమ్మనీయవు. మౌనంగా కదలబోతూ... బృంద నా చేయి వదిలితే ఆగిపోయా... అతనివేపు చురుగ్గా కదిలి... అతనికి షేక్ హ్యాండిచ్చి, “థాంక్యూ,” అని గట్టిగా అరుస్తూ పరిగెత్తుకొచ్చింది బృంద...

*

తర్వాత బృంద రోజులో చాలా సమయం అత నింట్లోనే గడపసాగింది... నాకనుక్షణం ఏదో భయం... లాభంలేదు దీన్ని మొలకలోనే తుంచేయాలి... అని నిర్ణయించుకున్నా. అతనికి కరాఖండిగా చెప్పేయాలి. లేకపోతే లాభంలేదు. బృంద ఉదయాన్నే అతనింట్లోకి వెళ్లింది. వెళ్లి గంటైంది... కోపంగా తల విదుల్చుకుని ముడివేసుకుని అతనింటికెళ్ళా.

గుమ్మంలోంచే ‘కుయ్యి కుయ్యి’మని వయొలీన్ కరకుగా మోగుతోంది. లోపల కడుగుపెట్టా ‘బృందా’ అని పిలుస్తూ...

కింద నేల మీద కూచున్న బృంద ఒళ్ళో వయొలీన్... బృంద పక్కనే కూచుని అతను కుడికాలు చాచు కుని బృంద వేళ్ళు సరిచేస్తున్నాడు...

“గా... మా... అను... గా... మా,” అని నేర్పు తున్నాడు...

నన్ను నవ్వుతూ, “రండి...” అంటూ సోఫాను సపోర్ట్ గా తీసుకుని కష్టమీద లేచి... సోఫాలో కూచు న్నాడు.

ఎలా చెప్పాలో తెలియదు... ఏం చెప్పాలో తెలియదు...

“బృంద... బృంద మీకు తెలియదు ఓ ఈజ్ నాట్ నార్మల్ చై...” నేను పూర్తి చేయక ముందే... ఆపండి అన్నట్టు చెయ్యి చూపి వారించాడతను... బృంద ఏమీ పట్టించుకోకుండా కుయ్ కుయ్మని వయొలిన్ని మోగి స్టానే ఉంది. అతను సోపాలించి లేచి నన్ను దాటుకుని వరండాలో కొచ్చాడు. అతను నడిచి వచ్చినపుడు గమనించా... కొద్దిగా కుంటుతున్నాడు... ఇంట్లో కూడా ఊ వేసుకొనే ఉండడం కాస్త వింతనిపించింది.

వరండాలోకొచ్చి గ్రీల్ కానుకుని... అతను నెమ్మదిగా మాట్లాడాడు.

“జీవితం ఎంత కర్కశమైందో నాకు తెలుసు... అలాగని జీవితాన్ని మనం అనవ్వాండుకోడం... ష్టే... నేను ఒప్పుకోను. బృంద నాకు ఓ ఊరట. మీకు ఎలా చెప్పాలో అర్థంకాదు... బృంద ఉన్నంతసేపూ నేను నా వైకల్యాన్ని అప్పలు మననం కూడా చేసుకోను. మీకు తెలీదు ఎలా చెప్పాలి మీకు,” అంటూ వంగి కుడికాలి పైజామా నెమ్మదిగా పైకి మడుస్తూ లాగాడు.

కళ్లు పెద్దవి చేసి చూస్తున్నా... మోకాలు పైవరకూ అతనికి కాలులేదు. కృత్రిమంగా అమర్చిన జైపూర్ లెగ్... అతనింకా ఏమో చెప్పబోతున్నాడు. అక్కడ్నించి నెమ్మది నెమ్మదిగా కదుల్తూ ఇంట్లోకి పరుగెత్తుతూ వచ్చేశా.

*

ఓ ఆరునెల్ల కాలం బృందలో చాలాచాలా మార్పులు తెచ్చింది. కంఠం స్థిరత్వాన్ని సంతరించుకుంది... ముఖంలో ఆలోచనాతత్వం ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది...

ఇంతకుమునుపులా కాక ‘అమ్మా ఇదేమిటి? ఇదెందుకూ? ఇదిలాగెందుకుందీ?’ లాంటి ప్రశ్నలు తరచూ వేస్తోంది. షహనాజ్ గారి ప్రభావం బృందమీద బాగా కనిపిస్తోంది.

ఎదురింటి రచయిత విశ్వనాథ్ గారి ప్రభావం కూడా... అతను ఓ పాత వయొలీన్ తెచ్చిచ్చాడు బృందకు. సమయం దొరికినప్పుడల్లా దాంతో గడుపు

తోంది... చదువులో మాత్రం వెనకబాటుతనం పోలేదు. మధ్యలో ఓమాటు బృందని పిల్లల్లో చిన్న ప్రోగ్రాం వుందని పిలుచుకెళ్లా డాయన...

వెళ్లాచ్చిన బృంద ముఖం వెలిగిపోయింది... “నేను వరవీణా వాయించా మా... తబ్బూ తబ్బూ నేను టీవీలో వస్తా... టీవీలో వస్తా,” అని సంబరపడిపోయింది.

ఓరోజు సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచి వస్తుండగా ఎదుటింటి విశ్వనాథ్ పిలిచి, “రేపు దూరదర్శన్ లో చిన్న ప్రోగ్రాం ఉంది పిల్లలది. పదింటికొస్తుంది. చూడండి మన బృంద కూడా ఉంటుందందులో,” అన్నెప్పాడు.

తబ్బూకు అప్పలు నమ్మకంలేదు. ఒకటికి పది మార్లడిగింది. “నిజంగానా? నిజమేనా మా,” అంటూ. మర్నాట్రోజు ఉదయం పదింటికి టీవీ ముందు కూచున్నాం...

బృంద ఉగ్గబట్టుకుని కళ్లార్చుకుండా చూస్తోంది టీవీ ముందు కూచుని. ఎదురింటి సైదుల్ని పిలుచు కొచ్చుకుంది. తబ్బూకింకా నమ్మకం కలగలేదు.

పిల్లల ప్రోగ్రాం మొదలైంది. మొదట ఓ బృందం పాట ఒకటి పాడింది... దాంతర్వాత ఓ పదిమంది పిల్లలు వయొలీన్లు మోగిస్తూ వరవీణాగీతాన్ని పలికించారు... వెనక వరసలో బృంద చివ్వరెక్కడో ఉంది... గుర్తుపట్టడం కాస్త కష్టం.

పూర్తి ఏకాగ్రతతో వయొలీన్ పట్టుకునుంది... ఆ పెద్ద కళ్లు దించుకుని కింది పెదవిని నోట్లోకి లాక్కుని...

“ఇదో అక్కా!” సైదులు గావుకేక పెట్టాడు.

“మా! మా! దో నేను నేనే మా... దో ఇక్కడా...”

తనను తాను చూపించుకుంటోంది వేలు పెట్టి టీవీ స్క్రీన్ మీద...

తబ్బూ, “అయ్ బృందా... బృందా...” అన్న పుట్టు కొడుతోంది...

నా కళ్ల నిండిన నీళ్లు ధారగా కారిపోతున్నాయి...

నా లోపలి ఖేదాన్ని యావత్తునీ కరిగించి నన్ను లోపల్నించీ క్షాళనం చేస్తూ...!!

నా ఈ కథారచనకు ప్రేరకులైన ప్రముఖ దర్శకులు, చిత్రకారులు, కవి శ్రీ బి. నరసింగరావుగారికి, శ్రీమతి గీతాకరన్ గారికి, ఆత్మీయులు అజిత్ నాగ్ కు కృతజ్ఞతలు.

ఆదివారం వార్త, 18-25, సెప్టెంబర్ 2005

